

Roy

POSELSTWO POLSKIE
W
PARYŻU

N. 98/20/P

Odpowiedź na notę Sowieców.

1 Załącznik.

25/4/2 aa 15

Paryż, dnia 18 Lutego 1920 r.

DO PANA MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

W WARSZAWIE.

Nawiązując do pisma Ministerium Spraw Zagranicznych z dnia 5 b.m. za N. 9774/D.1920/V w sprawie odpowiedzi na notę Sowieców i powołując się na swój telegram szyfrowy N. 31 z dn. 5-go b.m., mam zaszczyt przesłać przy niniejszym odpis noty wystosowanej przeznaczenie w myśl otrzymanych instrukcyj do tutejszego Ministerium Spraw Zagranicznych 6-go b.m. za N. 95/P.

Nadto udałem się osobiście do p. Millerand, by mu ustnie zajęte przez nas w tej sprawie stanowisko powtórzyć i podziękować jeszcze za ustęp jego mowy w Parlamencie, dotyczący się Polski. P. Millerand wyraził swe serdeczne podziękowanie dla Rządu Polskiego, oznajmił mi, że ma powyższą notę rozesłać członkom rady ambasadorów. Przestrzegaj mnie usilnie przed dowierzaniem słowom Sowieców i zapewnij mnie, że w razie napadu bolszewickiego, możemy liczyć na całkowite poparcie Francji.

MACZELNE DOWODZISTWO WOJEK POLSKICH
ADJUTANTURA GENERALNA
WARSZAWA

L. Dz. *25/4/2* dnia *18/II* 1920 r.
Załącz. Wydział

C O P I E

N. 95/20/P

a.s. des propositions de paix
du Gouvernement de la Russie
soviétiste à la Pologne.

Paris, le 6 Février 1920

Monsieur le Président,

J'ai l'honneur d'informer Votre Excellence, qu'en réponse aux propositions de paix que le Gouvernement des Soviets a adressées au Gouvernement polonais, celui-ci lui a fait parvenir en date du 4 Février courant, le message télégraphique suivant:

"Le Gouvernement de la République Polonaise accuse réception de la déclaration radiotélégraphique du Gouvernement de la République Soviétiste Russe datée du 29 Janvier 1920. La déclaration sera étudiée et la réponse sera communiquée au Gouvernement des Soviets Russes".

En même temps, je suis chargé de porter à la connaissance du Gouvernement français que mon Gouvernement est décidé à ne se prononcer sur le fond de la proposition du Gouvernement des Soviets qu'après une entente préalable avec les Gouvernements des Puissances alliées et associées, ainsi qu'avec ceux des Etats cointéressés.

Veuillez agréer, Monsieur le Président, les assurances de ma très haute considération

(signé) Maurice Zamoyski.

Son Excellence
Monsieur A. Millerand,
Président du Conseil:
Ministre des Affaires Etrangères,
P a r i s.

Rosja -
POSELSTWO POLSKIE

W

PARYŻU

N. 100/20/P

Organizacje antybol-
szewickie w Rosji.

aa 15
25/4/2
Paryż, dnia 12 Lutego 1920 r.

DO PANA MINISTRA SPRAW ZAGRANICZNYCH

W WARSZAWIE.

Jeden z członków Poselstwa, po prywatnej rozmowie z wybitnymi przedstawicielami partii Kadetów zakomunikował mi kilka szczegółów o sytuacji w Rosji i o dążeniach kół antybolshewickich, które wydają się zasługiwać na uwagę.

Według informatora, należy pomiędzy antybolshewickimi grupami, działającymi w Rosji, rozróżnić głównie 3 odłamy:

- 1/- Stowarzyszenie "Wozro'denia" (Wznowienia),
- 2/- Centrum narodowe,
- 3/- Rada Zjednoczenia państwowego.

Do pierwszej grupy wchodzi przeważnie: socjaliści narodowi i nie należący do partii "socjal-rewolucjoniści".

Do Centrum Narodowego należą:

Kadeci, elementy progresywne i klasa przemysłowa.

Do Rady Zjednoczenia państwowego:

Październikowcy, prawicowy odłamek Kadetów, partya narodowa i byli członkowie Rady Państwa.

Obie ostatnie organizacje, których członkowie zasiadali w rządzie generała Denikina, stoją na stanowisku, że, do chwili zgnięcia bolszewizmu, konieczną jest dyktatura.

90
PILSUDSKI
INSTITUTE
ARCHIVES
New York

PILSUDSKI
INSTITUTE
ARCHIVES
New York

Wspólną myślą wszystkich tych partyj było połączenie ziem Rosji, podczas gdy w Radzie Zjednoczenia Państwowego myśl udzielenia autonomji ziemiom kresowym nie znajdowała oddźwięku.

Zapatriwanie się na sprawę agrarną stanowiło rozłam główny pomiędzy Centrum narodowym a Radą Zjednoczenia Państwowego: Rada dążyła do wznowienia praw posiadania, Centrum zaś broniło się przeciw temu.

Rozłam pomiędzy wszystkimi stronnictwami nastąpił jesienią roku 1917.

Wtedy już skończyło się istnienie socjalrewolucjonistów. A gdy w Ufie nastąpiło fiasco z dyrektoryatem, część socjalrewolucjonistów przeniosła się do Moskwy i poddała władzy Sowiećów. Druga część rozbiła się na cały szereg grup, z których jedne, pod egidą Awksentjewa i Buhakowa, nie solidaryzowały się z Kołczakiem i Denikinem, mimo to jednak stały na stanowisku, że należy ich wspomagać; inne zaś: pod przewodnictwem Minora, przedstawiając skrajną lewicę prawicy socjalrewolucjonistów, lub sojuszników Kereńskiego (centrum s-rów) są zdania, że wojna przywrócić musi reakcję i mają za hasło "ani Kołczak, ani Lenin". Wśród kadetów katargi nie istnieją, istnieją zaś dwa dążenia: jedno dąży do dyktatury, drugie, zbliżone myślowo do "związku Wzrośdzenia" skłania się do ustanowienia surogatu rządu aż do chwili, gdy naród ustanowi formę takowego.

Klęska Denikina i Kołczaka wywarła ogromne wrażenie w szeregach działaczy antybolszewickich.

Prawie wszystkie odłamy od prawicowych socjalrewolucjonistów poczynszy, a kończąc na skrajnej prawicy, nie wierzą już w zwycięstwo Denikina bez pomocy obcej.

Tą pomocą w pierwszym rzędzie jest Polska. W rzeczywistości jednak myśl wspólnego działania wojsk Denikina z armją polską nie znajduje poparcia u elementów prawicowych, albowiem dla skrajnej prawicy Denikin był i jest zbyt liberalnym

i wobec tego, iż wśród nich coraz bardziej wzmacnia się przekonanie, że wśród bolszewików następuje ewolucja, że armja bolszewicka nabrała wszystkich cech dyscypliny i wyćwiczenia, że generałowie armji Sowieć jednoczą Rosję i tem samem przeciw-
działają akcji aliantów, którzy pragną rozbić państwo rosyj-
skiego. Ekstremistów prawicowych i bolszewików łączy niejedno pokrewieństwo duchowe: wspólną zaś, dziś już nieukrywaną cechą jest germanofilizm.

Kadeci dążą do wspólnej polsko-rosyjskiej, antybolszewickiej, interwencji. Lecz ma się ona odbyć nie za cenę ziemi rosyjskiej, chociaż, z drugiej strony, uznają oni możliwość plebisytu lub arbitrażu. Sfery lewicowe o interwencji lub o wojnie ani słyszeć nie chcą: przyłączają się do lewicowców sfery przemysłowe, które utrzymują, że bolszewicy zarzucili swe dążenia do socjalizacji i że należy z nimi współpracować by Rosję wprowadzić na normalne tory.

WACZNE DOWÓDZTWO WOJSK POLSKICH
ADJUTANTURA GENERALNA
WARSZAWA

L. Dz. 25/47 dnia 18/12 1914 r.
załącz. Wydział.

